

Dopis od Preláta (září 2007)

Prelát zdůrazňuje důležitost života v těsném spojení s Ježíšem Kristem. Normy křesťanské zbožnosti, které žijí osoby blízké Opus Dei, jim pomáhají sjednotit se s Kristem na kříži.

18.10.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Církev, a Dílo jako její živá část, je povolána k tomu, aby odrážela

světlo, kterého se jí nepřetržitě dostává od Krista a šířila ho po světě. Ježíš Kristus učil všechny křesťany: *Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem lidem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích*[1].

„Když slyšíme tato Ježíšova slova – říká Benedikt XVI.- nemůžeme my, členové církve necítit přinejmenším veškerou nedostatečnost našeho lidství, poznamenaného hříchem. Církev je svatá, ale skládá se z mužů a žen, kteří mají omezení a chyby. Je to pouze Kristus, kdo nám daruje Ducha svatého, a tak může přeměňovat naši ubohost a neustále nás obnovovat. On je to světlo národů, *lumen gentium*, které chtěl, aby osvětlovalo svět

skrze církve (srov. Apošt. konst. *Lumen gentium*, č.1). *Jak se to stane?*, ptáme se také my slovy, kterými se Panna Maria obrátila na archanděla Gabriela. Právě ona, matka Krista a církve nám dává odpověď: příkladem své naprosté odevzdanosti Boží vůli – *fiat mihi secundum verbum tuum* (Lk 1, 38). Ona nás učí být „zjevením“ Páně se srdcem otevřeným síle milosti a věrným přilnutím ke slovu jejího Syna, který je světlem světa a konečným cílem dějin[2]“.

Nezbytnou podmínkou pro to, abychom mohli přinášet učení a život Krista ostatním – a v dnešní době je naléhavě potřeba, aby tomu tak bylo – je, že se sami budeme s větším úsilím snažit každý den lépe poznávat našeho Pána, stýkat se s ním a milovat ho. Normy křesťanské zbožnosti, které jsou v církvi tradicí a které praktikujeme v Opus Dei, mají přesně tento cíl. Musíme je plnit co

možná nejlépe, jako plod volby naší lásky, ačkoliv je srdce někdy vyprahlé nebo nereaguje.

Když se přiblíží někdo k Prelatuře, pohnut přáním poznat lépe Boha, snažíme se mu nabídnout vhodnou doktrinální, duchovní a apoštolskou formaci, aby tak Kristovo učení pro něj již od počátku netvořilo pouze světlo pro rozum, ale také světlo a sílu, které budou řídit jeho kroky na cestě za Ježíšem. Pomáháme lidem oceňovat a přijímat svátosti – svatou eucharistii a zpověď –, pěstovat osobní modlitbu, stýkat se s Bohem jako s Otcem a s Nejsvětější Pannou Marií jako s Matkou, obětovat práci Pánu, starat se o duchovní a materiální potřeby ostatních, přibližovat k Bohu ostatní lidi, se kterými se on nebo ona blíže setkávají.

Snažme se proto každý den zlepšovat náš vztah k Bohu Otci, k Ježíši Kristu,

k Duchu svatému a k Panně Marii. My, kteří se živíme duchem Opus Dei, chceme dát životu zbožnosti zvláštní zabarvení, které převzalo také mnoho jiných lidí; zabarvení, které vychází z Božího synovství. Snažíme se napodobovat Krista se zvláštním důrazem na jeho roky práce a obyčejného života v Nazaretě; podporujeme v sobě zbožnost k Duchu svatému, důvěrnému hostu duše, který nás povzbuzuje ke sjednocení s Kristem a k lásce k Bohu Otci; uctíváme Nejsvětější Pannu Marii jako Matku Boží a Matku naši jako malé děti, které očekávají všechno od její dobroty; hledáme osobní vztah k Andělům strážným, které považujeme za *spoence* ve všech našich apoštolských činnostech a utíkáme se s naprostou důvěrou k svatému Josemaríi, našemu milovanému Otci, ve kterém vidíme dokonale uskutečněného ducha, kterého Bůh chtěl pro Opus Dei.

Navíc se také musíme snažit vždy sloužit svaté církvi *skutky a opravdově[3]*, nejen slovy. Modleme se a prosme o modlitbu za svatého Otce a jeho úmysly, táhněme *vůz* směrem, který ukáže papež a místní biskupové v jednotě s římským vikářem. Věrným naplňováním vlastního poslání Opus Dei přímo spolupracujeme na tom, aby se uskutečnilo velké poslání, které Mistr svěřil církvi, aby se splnila vůle Boží: *aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.* [4]

Musíme dát rozhodnou apoštolskou náplň všemu, čím se zabýváme, nejrůznějším okolnostem a okamžikům. Tak všichni, dokonce i ti, kteří se vysloveně nemohou věnovat bezprostřednímu osobnímu apoštolátu, rozvineme velmi plodnou práci. Tato cesta však vyžaduje – znovu opakuji –, abychom dbali na vztah k Bohu v úkonech křesťanské zbožnosti; snažit se dobře dokončit

prováděnou práci a předkládat ji Bohu každý den ve mši svaté; věnovat pozornost malým umrtvováním, od kterých Pán očekává, že se budou v našem chování opakovat jako stálý rytmus, ***jako tlukot srdce[5].***

Abychom mohli věrně a s optimismem vykonávat tento apoštolský program, je nezbytné sjednocení s Kristem na kříži. Nelze následovat Krista, aniž by člověk zapřel sám sebe[6], aniž by pěstoval ducha umrtvování tím, že nevynechá obvyklé úkony pokání. Svatý Otec o tom hovořil před několika měsíci při vyhlášení roku věnovaného svatému Pavlovi při jeho dvoutisícím výročí narození. Zdůraznil, že plody apoštola pohanů **se nedají připisovat výtečnému řečnictví nebo vybraným apologetickým a misionářským strategiím. Úspěch jeho apoštolátu závisí především na jeho osobním závazku k hlásání**

evangelia v absolutní odevzdanosti Kristu; odevzdanosti, která se nebála nebezpečí, obtíží ani pronásledování: „Ani smrt, ani život – napsal Římanům –, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8, 38-39). „Můžeme si z toho vzít ponaučení velmi důležité pro všechny křesťany. Působení církve je hodnověrné a účinné v té míře, v jaké jsou ti, jež jsou její součástí, ochotni odvděčit se Kristu svou věrností v jakékoliv situaci. Kde chybí tato ochota, chybí podstatný důvod pro pravdu, na které závisí sama církev [7]“.

Tyto úvahy nám mohou pomoci připravit se na slavnost Povýšení svatého Kříže, kterou budeme slavit 14. září. Svatý Josemaría nám ukázal

velký cíl – postavit Krista na vrchol všech lidských činností skrze naši posvěcenou a posvěcující práci –, aby Kristus přitáhl všechny k sobě[8]. Uvažujme nad naléhavostí této věci, protože „...kolik lidí i v naší době hledá Boha, hledá Ježíše a jeho církev, hledá Boží milosrdenství a očekává nějaké „znamení“, které by se dotklo jejich mysli a srdce! Dnes stejně jako tehdy nám evangelista připomíná, že jediným „znamením“ je Ježíš vyzdvižený na kříž: zesnulý a zmrtvýchvstalý Ježíš je naprosto dostačujícím znamením. V Něm můžeme pochopit pravdu o životě a získat spásu. Toto je ústřední zvěst církve, kterou nezmění ani plynoucí čas. Proto není křesťanská víra žádnou ideologií, ale osobním setkáním s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Kristem. Z této zkušenosti, která je individuální a společná, vzchází nový způsob myšlení a jednání: jak

**dosvědčují svatí, rodí se existence
vyznačující se láskou[9]“.**

Jedna důležitá součást onoho *ukázat* Krista v našem životě se dá shrnout – neberme to však jako samozřejmost – do radostného a běžného praktikování umrtvování a do pokání: dobrovolně odmítnout pohodlnost a potěšení, která aniž by byla sama o sobě špatná, mohou ochladit nebo ztížit sjednocení s Bohem. Umírněné užívání materiálních dober, aniž bychom se jimi nechali spoutat, vyjadřuje základní důležitost apoštolátu a spojení s Kristem.

Již před mnoha lety napsal náš Zakladatel, že ***„lidé očekávají od nás, děti Božích v jeho Díle, ono bonus odor Christi, které by je, podepřeno naší umírněností, zapálilo a přitáhlo[10].*** Pokud však neodmítneme světáckou nákazu a budeme si myslet, že není možné

nést v sobě náročné ovzduší Krista, pokud bychom neuměli jít proti proudu, nemohli bychom pomoci ostatním nalézt ono velké štěstí, kterým je přátelství s Ježíšem Kristem. Světáctví se bohužel vyskytuje v hojném měřítku ve velké části společnosti. Je třeba pozvat ostatní – především samozřejmě svým příkladem –, aby začali dýchat čistý vzduch Boží blízkosti. A k tomu je nezbytná umírněnost srdce a smyslů: *blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha*[\[11\]](#); s přesvědčením, že pouze tak lze vášnivě milovat náš svět.

Jak veliká je zodpovědnost křesťanů! Zamysleme se znovu nad slovy, která napsal svatý Josemaría v Cestě: ***Na tom, jestli se ty i já chováme, jak Bůh chce, závisí mnoho věcí – nezapomeň na to***[\[12\]](#).

Modlete se i nadále za osobu a úmysly svatého Otce. Proste Pána,

aby dal velkou plodnost jeho službě církvi: aby všichni katolíci – pastýři i věřící – přijali do srdce jeho učení a uváděli je ve skutek. Připojte se také k mým úmyslům: promiňte to naléhání, ale já doopravdy potřebuji každého z vás. Náš Otec opakoval: ***vše je hotovo a vše je potřeba ještě udělat***; proto hledám vaši naprostou spolupráci, aby se již nezdržovala ona apoštolská výzva k hlásání lidstvu, že Ježíš Kristus nás každého osobně volá.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. září 2007.

[1] Mt 5, 14- 16.

[2] Benedikt XVI., Kázání, 6.1.2006.

[3] 1 *Jn* 3, 18.

[4] 1 *Tim* 2, 4.

[5] Svatý Josemaría, *Výheň*, č. 518.

[6] srov. *Lk* 9,23.

[7] Benedikt XVI, Kázání v basilice
svatého Pavla za hradbami,
28.6.2007.

[8] srov. *Jn* 12, 32.

[9] Benedikt XVI., *Kázání*, 26.3.2006.

[10] Svatý Josemaría, *Instrukce*,
květen 1935/14.9.1950, č.65.

[11] *Mt* 5,8.

[12] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 755.

.....